
Lator László

A MOIRÁK

Hosszú fehér ruhában mind a hárman.
Ha meg lehetne valahogy, lehet,
hisz voltak, kik csellel, de mindahányan
istenek voltak vagy félistenek.
Mind a hárman hosszú fehér ruhában.

Fehér ruhában, jól tudjuk pedig
fogantatásuk zord rejtelseit.
Tudjuk, kezdetben volt a mozdulatlan,
kikezdhethetlen egynemű sötétség,
tudjuk, lett káosz, és lett éjszaka,
az, ami fent s ami talpunk alatt van,
fekete kőbolt, kőfekete mélység.

Elkeveredve mindig és soha,
még összegabalyodva kezdet és vég.

De ők már megfogantak, írva van,
a sötétség hasadékaiban,
a fenti vagy a lenti éjszakában,
az ős sötétből már kiválva, benne
mégis, és nyertek minden elevenre
kiterjesztett hatalmat mind a hárman,
és édesen s halálosan a testek
bejáratlan terein tévedeztek.

Együtt ők hárman, minden pillanatban
készítők s hőköltetőik, fehér ruhában,
a zsugorodó-lángoló világban,
együtt mozdulva, elválaszthatatlan.
A legközelebb ő, a már alig-
test, mégis jelenvaló harmadik,
hármuk közül a legkisebb, ki bennem
áll mozdulatlan, kikerülhetetlen.

Holdistennő-háromság, mind a hárman
gyolcsvászonban, hosszú fehér ruhában.